

„A v klídku si tady pochodoval, se vším tím dozorem, co v budově je?“

„Víš, jaký je rozdíl mezi vězením a trezorovou místností?“

„Ta druhá má lepší obsah?“

Dante se na ni blahosklonně podívá. „Vězení je postavené tak, aby udrželo lidi uvnitř, trezorová místnost tak, aby je udržela *venku*. Džungle je jako trezorová místnost. Cizí lidi drží dál, ale jakmile jsi uvnitř, je snadné se po ní pohybovat. V normálním činžáku se skoro všichni znají, je tam všude přítomná kontrola, tady ne. Tady bydlí jenom slavní lidi, co možná pořádají orgie, ale platí pravidlo, že si má každý hledět svého.“

„Ale jestli je to, jak říkáš, do fitness zóny mohl vniknout jenom z terasy, protože ve zbytku bytu byly alarmy ještě aktivní.“

„Souhlasím.“

„A jak to udělal? Vyšplhal pětadvacet pater?“

„Anebo slezl z horního patra, což je mnohem snazší. Podívej se na tu pavlovnii.“ Dante ukáže na strom se srdčitými listy, který vyrůstá z jedné strany terasy a sahá až nad balkon o patro výš. „Koukni na ten úhel, je snadné se odtamtud spustit, třeba na bezpečnostním laně skrytém mezi listím. Terasa přechuhuje, takže ti nehrozí, že spadneš dolů.“

Colomba to jde ověřit. Jsou tam ocelová lana, která ji drží rovně, a další háčky na zdech pro zahradníky-akrobaty. „Přechuhuje asi tak o metr.“

„Jsou lidi, co dokážou chodit po provaze mezi dvěma mrakodrapy. To, že je to náročné, neznamená, že je to nemožné.“

„A to, že se to dá udělat, neznamená, že to někdo vážně udělal.“

Dante dál zírá na balkon nad jejich hlavami. Je víc vlevo a oni na něj vidí, aniž by se museli zaklánět. „Myslíš, že nás vykopnou, když u nich zazvoníme?“

„Když je nebudeme moc otravovat, tak třeba ne.“

Colomba to udělá. V bytě nikdo nereaguje, zazvoní tedy o patro níž a otevře jí nějaká dívka v županu, která jí odpoví dá jednoslabičně, zatímco si s někým píše na mobilu. Vráti se za Dantem. „Byt je prázdný, majitel neznámý.“

„Takže ho někdo mohl využít, aniž se mu nájemníci pletli pod nohama.“

„Pokusím se zjistit, komu patří.“

„Je to důležité, Cécé. Sama víš, že v případě vraždy je nutné sledovat stopu, dokud nevychladne.“

„Je to důležité ve filmech, protože jim to poskytuje záminku, aby všichni mohli vzrušeně pobíhat sem a tam jako idioti.“ Naznačí mu, aby vstal. „Zatímco o tom budeš přemýšlet, nasad si brýle, musíme jít. Náš penzion je na druhé straně Milána.“

Dante se usměje. „Jo, s tím si nedělej starosti, před chvílí jsem to zrušil.“

„A proč bys něco takovýho dělal?“

„Tady je to lepší,“ řekne Dante, jako by to bylo zřejmé. „Spížírna je plná, bar taky. Ty si můžeš vybrat jeden z pokojů pro hosty, kam Martínez pravděpodobně nikdy nevnikl. A já mám pro sebe celou visutou zahradu. A pak... musíme nasát místní atmosféru. Kdoví co se na tomhle místě děje v noci.“

Colomba se zaťatými pěsti napočítá do deseti. „To není správný, Dante. Není to náš byt.“

„Ty máš tolik skrupulí, že se divím, jak jsi mohla udělat kariéru u policie,“ řekne Dante a pokrčí rameny.

„A dělala bych ji dál, kdyby se mi do cesty nepřípletl jeden dement,“ řekne Colomba a dojde pro zavazadla. Je v pokušení nechat ta jeho v autě, ale rozmyslí si to: Dante by byl schopný vzít si na sebe oblečení po mrtvém.